

Nosaltres, parodiant a en Sanz, *farem un lloro...*

I veurem qui canta més clar: si el pagès d'en Serra, o bé el nostre lloro, que des d'ara podem assegurar que no serà pas mut...

EL CABALLERO OSADO

A una insidia

Asqueados, hemos leído un «comentario» en «La Veu del Vallès» en el que se refiere a unos supuestos ofrecimientos hechos al concejal señor Xuclá mediante su adhesión a determinada política, y que a pesar de representar ventajas de carácter económico para aquel edil, habían sido rechazadas.

Con esta insidia se pretende poner en entredicho la moralidad de la mayoría del Ayuntamiento, pero no se consigue más que evidenciarse y caer en el más espantoso de los ridículos; porque la cosa es bien clara: o miente a sabiendas el autor del referido comentario, o faltamos a la verdad nosotros al tachar de indignas, por falsas, las imputaciones hechas.

Aguardamos pues, que con la responsabilidad de su firma, no de otra manera, diga quien fué, Alcalde o Concejal, que le hizo ofrecimientos, que importaban ventajas económicas, a trueque de un cambio de política.

Y conste que no nos avenimos a que den la callada por respuesta, pues ello implicaría una cobardía tal que nos veríamos precisados a tirar de la lengua a quien por circunstancias especiales viene obligado a responder de la tal infamia.

Carta a l'Estevet

Comprenc, Estevet, el teu afany per saber coses de la vila. Es la dèria de tots els que, tant granollerins com tu, l'havem enyorada, en ésser lluny d'ella. El què no comprenc tant, és que tu, que sabs de què te les heus, me demanis que en contar-te coses deixi de banda çò que hom en diu política. Home; què et podria dir, si aquí tot n'és de política, i el què no ho és, ho sembla?...

O sino, entera't d'aquests capítols de la nostra vida de poblet.

I. — L'«Orfeó Granollerí», fa poc va fer venir a En Marius Mateo, un violinista català que ens va agradar molt. Bé, doncs; anunciar aquell concert els de la Unió i indignar-se els de Cal Baté va ésser tot hù. I així, a la mateixa hora que l'un tocava a la sala d'abaix, a dalt els esperits selectes feien art (art del més fi) per medi d'una cupletista, a la qual podia admirar-se de franc. Que tu ja ho sabs com som aquí: posats a fer cultura, en fem feina.

II. — Al Casino — petit oasi nascut en la esterilitat de les nostres discòrdies polítiques — hi ha un grup d'aficionats que de tant en tant hi fan Teatre Català. I el fan amb excel·lents actrius. *La mare, Els savis de Vilatrista, Foc nou, Gent d'are, El pati blau, L'alegria que passa* .. són obres que honoren la nostra escena, oi?; doncs ni els diaris locals que defensen la moral religiosa, ni els que lluiten per la causa de Catalunya, gairebé han dit mai ni una paraula dels aficionats del Casino, que sembla haurien de merèixer almenys l'apreci dels amants del terrer.

En canvi, moralistes, nacionalistes i regionalistes han cantat a l'unissò un himne d'alabances a altre grup d'aficionats que conreen el gènere chico. Fins «La Comarca», oblidant-

se que és Quaresma — temps de quietut i recolliment, — ha sortit de casa per a fruit tal devassall d'art. Però qui ha batut el record, amb la vista fixa en la direcció de la companyia, és aquell subjecte que, no podent tornar a La Garriga amb l'Orfeó de la Unió, s'esplaiava fent art des del diari d'en Lligé, de Cardedeu. Es que l'home hi deu veure un negoci a fer.

III — Ja sabs tu que en la vetlla del Dijous Sant és costum de cada any, d'ensà que al teatre no s'hi fa la Passió amb ballarines, que al cafè de la Unió s'hi dona un concert d'orquestra; i també et recordaràs que a Cal Baté mai s'havia fet res, en aital diada. Doncs bé; enguany l'Orfeó Granollerí va organitzar un altre concert, per a aquella nit, amb el «Quartet Renaixement», que davant d'un públic mascle va interpretar magníficament a Mozart, Mendelssohn, Beethoven i Borodin; i naturalment, a la mateixa hora, en el cafè de Cal Baté s'hi feu concert també, amb *Música, lux y alegria*.

IV. — A Vich s'ha estrenat el poema simfònic d'en Morató, *El Miserere*. I com que el sanyó Serra és molt amic del nostre amic i conveí, va anar a Vich per a ésser a l'estrena. Però el sanyó Serra no en deu haver dit res a ningú, perquè ni «La Veu del Vallès» n'ha dit una sola paraula.

Què amigós tiene en Benito, veritat?

V. — Dijous d'aquesta setmana a la sala de Cal Baté s'hi feu música da camera, però amb un joc de tapadores en forma de piano. Pianista, en Frankfurter; i en Gálvez amb son violoncel. Molt pocs espectadors; i entre ells els més significats organitzadors dels dos concerts donats a la Unió dies abans i que els Amics de la Música, la Lux y la Alegria de Cal Baté intentaren reventar. Això a tu no t'estranyarà; com tampoc trobaràs fòra de tò que demà que a la Unió és doni un altre concert, a Cal Baté fassin putxinell's o cameta.

A les dones de Granollers, encare no els agrada la música, per la mateixa raó que a un oncle de la dona d'un amic no li agradaven les figures; perquè mai n'havia tastat. Jo crec, per això, que de mica en mica els anirà entrant i que aviat anar a concerts no serà pecat.

Junt amb aquesta, t'envio una proclama de pau i germanor que ha servit d'anunci del concert Gálvez. No t'hi entreneixis, que no serà res.

PLÀCID

A la "greña"

En veritat, és espatarrant el què succeeix a nostra vila, en matèria de catalanisme, regionalisme o autonomisme. Són dotze, i mal avinguts.

Are, prèvies qualques escaramuzas entre els dos periòdics porta-veu del catalanisme — bé, això és un dir; ja que en veritat l'un és l'orgue d'en Lligé a Cardedeu, i l'altre serveix d'esbarjo a un estol de joves idealistes — s'és iniciada una forja campanya quina virtualitat no serà altre que la de fer cridar a capítol als de la Joventut Nacionalista — gairebé correligionaris nostres, segons el conseqüent (?) Serra i Dachs — per a fer-los jurar la constitució, o el què és el mateix, cantar les excel·lències d'en Barangé i en Tardà, veritables representants del diputat a Corts per aquest districte.

Llegint «La Veu del Vallès» no podíem menys que somriure, en veure la condemna-ció feta als que, per taules de cafè i en presència d'adversaris polítics critiquen a en Lligé; i, talment com visió cinematogràfica, s'ens apa-

reixia l'inquiet Serra i Dachs, tant prompte a can Camillo, com a can Peret Sala, jurant i perjurant que en Lligé no seria més diputat per Granollers, car la seva desgraciada actuació política havia servit solament per a donar èxits a en Torras. Però és que allavors es creia l'inconmensurable Serra, que havia renyit de debò amb en Barangé, i ja retallava el seu «Home funest» per a que li publicués «Foc Nou» o EL DEMÒCRATA, i no venia d'un pam.

Nosaltres creiem en la bona fè de la Joventut, mentres no se'ns demostrí el contrari; i pel mateix, els augurem sèrios disgustos, car els elements directors de la Lliga Regionalista, com són pràctics i hàbils en matemàtiques, donaràn patent de superior catalanitat a aquells que en unes eleccions generals sàpiguen portar-los els vots que suma en Barangé a Granollers, sense considerar si això compromet o no la política d'honradesa i moralitat que ha vingut pregonant i que, dit sigui de pas, no havem pogut veure ni a Granollers ni a cap dels pobles del districte.

Si volen ésser cotitzats, els joves nacionalistes, en les altes esferes de la política en que militen, imitin a en Serra i Dachs: particularment diguin el què pensin de la política i administració dels Barangé, Tardà i companyia; però oficialment sumin-se a les forces caciquistes i tinguin la seguretat de què en Lligé, i fins la Lliga de Barcelona els ho agrairà i els concedirà, almenys, tanta bel·ligerància com al mateix Serra, en tots aquells assumptes en que no s'hi entravessin en Tardà o en Barangé, o qualsevol altre electorer de baixa estofa que pugui sumar un grapat de vots en favor d'en Lligé o altre candidat que vulgui imposar-nos el centre de la plaça de la Cucurulla en les properes eleccions a Corts.

GRAM

A EN SOL-FA

crític teatral de «La Veu del Vallès»

(Accedint a precs del conegut aficionat al teatre don Vicenç Boix, donem acollida a aquest escrit seu, que no li ha sigut admès per a publicar-se en La Veu del Vallès).

Ara que ja és passada la Quaresma, tinc temps de contestar-te a les crítiques teatrals i imparcials que sempre noto en tos treballs de crític; vaig a fer-ho.

No t'hauria dit res pel buid que intentes fer a l'entorn meu, perquè ben lliure n'ets; més havent-me al ludit de frente en el número del 6 d'abril, vaig a contestar-te.

Per a tota la companyia fou sempre un èxit la temporada, segons tú; els aplaudiments foren per tots, menys per a son Director, que malmestia les obres; tenint ell la culpa de que no sortissin arrodonides, encare que tots ho feien de primera. Així, alguna cosa hi devia fer el Director!...

Comprenc que quan un se presenta en públic, val més estar bé que malament amb el que fa la crítica i al dirigir-me a tú no ho faré d'altra manera que suplicant-te que siguis agrat i procuris recordar-te algunes de les moltes vegades que t'he perdonat. Allavors pot-ser seràs més indulgent i imparcial; no intentant molestar-me ni cuidar-te de mí.

Entre molts altres cassos, recorda't de quan, essent president de l'«Orfeó Granollerí», en la reunió que es celebrà per tractar d'anar a Sant